

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14073/2024
26.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца ПД „Шопаловић“ д.о.о. са седиштем у Мачкату, општина Чајетина, чији је пуномоћник Милија Јефтовић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Пандуровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3302/23 од 29.02.2024. године, у седници одржаној 26.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3302/23 од 29.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3302/23 од 29.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3302/23 од 29.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П 602/23 од 25.09.2023. године, у ставу првом изреке, којим је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде штете, исплати укупан износ од 1.142.702,15 динара, односно одређене новчане износе са законском затезном каматом по Закону о висини стопе затезне камате од доспелости сваког појединачног новчаног износа до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате сходно Закону о затезној камати, све ближе наведено у ставу првом изреке првостепене пресуде, као и у усвајајућем делу става другог изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 354.888,50 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11....10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби чл. 154. и 155. Закона о облигационим односима, у вези члана 13 ЗПП, оцењен је основним тужбени захтев за накнаду материјалне штете, коју је тужени причинио тужиоцу на тај начин што је извршењем кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ, противправно прибавио имовинску корист, за које кривично дело је правноснажном пресудом кривичног суда оглашен кривим и изречена му условна осуда. Оцењен је неоснованим истакнути приговор застарелости потраживања, јер у конкретном случају, будући да се ради о потраживању накнаде штете проузроковане кривичним делом, применом члана 377. ЗОО захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења. Одредбом члана 227. став 2. Кривичног законика, за кривично дело за које је тужени правноснажном пресудом оглашен кривим, запређена је казна затвора од шест месеци до пет година, па имајући у виду да је штета настала 2009. године, а да је тужба поднета 25.11.2016. године, до дана подношења тужбе суду није протекло двоструко време прописано законом за застарелост кривичног гоњења. Притом је подношењем имовинскоправног захтева у кривичном поступку у смислу члана 388. ЗОО прекинуто застаревање потраживања, које је сходно члану 392. став 3. ЗОО почело тећи изнова од дана 15.09.2016. године када је у кривичном поступку донета пресуда којом је тужени оглашен кривим.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепени судови одлуку о тужбеном захтеву донели уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 25.11.2016. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде од 1.142.702,15 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић